

2. fejezet: Emberrablás

Részlet

– Hol parkol az anyukád? – érdeklődött Vince, ahogy kiléptünk az otthonom megkopott mázú főbejáratán.

Ujjai satuként szorították a karom, miközben körmei a húsomba vágtak. Mikor felszisszentem a lüktető fájdalomtól, kissé engedett a szorításból. Ennek ellenére szinte láttam már a kékes-lilás zúzódásokat, amelyek reggel a pólóm ujja alól fognak előbukkanni.

– Mi... miért? – A hangom megremegett.

Lerángatott a kertkapuhoz vezető három lépcsőn. A talpam tompán puffant a tenyérszíni előkert kiégett fűvén, a térdem majdnem megrogyott a lendülettől.

– Melyik a ti kocsitok? – faggatott tovább anélkül, hogy rám nézett volna. Tekintete a megdőlt kerítésfallal szűk lyukain keresztül cikázott, mintha a levegőből próbálná kiolvasni a választ.

Próbáltam rájönni, mire készül, de semmi értelmes nem jutott eszembe. Túl fiatalok voltunk a vezetéshez. Én csak ősszel leszek tizenhét, készülhetnék már az elméleti vizsgára, de kormány mögé még nem ülhetek. Ráadásul mindenki, aki vezethetne, a házban maradt.

– Tök mindegy – morogta végül.

A kulccsal zárt kapu nem jelentett akadályt neki, alig állt meg egy pillanatra előtte. Kilépett az utcára. Minden olyan némának tűnt körülöttünk, mintha jégbe fagyott volna a világ. Az utcai lámpák pislákoló fénye hirtelen megcsillant egy apró, ezüstszerű oroszlánon.

Összeszorult a gyomrom: anyukám autókulcsa volt az. Elképzelni se tudtam, hogyan szerezte meg, de egy kattanással már nyitotta is a zárat. A kis Peugeot engedelmesen pittyent a szomszéd ház előtt. A hang éles tűszúrásként hasított a csendbe. Éreztem, ahogy a vállam megfeszül, a karomon végigfut a borzongás.

Vince erősebben rántott magával, a lépte gyorsult, szinte vonszolt. Sikítanom kellett volna. A szám kinyílt, de a mellkasom összeszorult, és egyetlen hangot sem adtam ki. Hirtelen elengedte a karomat, és hátrahököltem a járdán. Nekidőltem a szomszéd érdes kerítésének. A hűvös kő kényelmetlen támaszt nyújtott, de legalább a lábam földrengésszerű remegése lecsillapodott. Vince magabiztosan ült be a volán mögé, de az ajtót nyitva hagyta. Felhúzta a szemöldökét, amikor mozdulatlan maradtam.

Zajka Zita: A Forrás szava

– Szállj már be! – förmedt rám, de a hangja távolinak hatott.

A lábam a járdához fagyott. Visszarohanjak a házba? Minek? Vera, a késes lány, ott maradt. Bevillant, hogy a közvetlen szomszéd háza előtt ácsorogtam. Becsengethették hozzájuk, vagy hangosan kiabálhatnék. A kezem ökölbe szorult, a körmeim belesüllyedtek a tenyerembe. A pillanatok elfolytak a köztünk lévő csendben. Aztán valami változott Vince pillantásában. A kemény maszk leolvadt az arcáról, a szemében pedig nyers félelmet láttam.

– Nézd, Olívia, csak segíteni akarok. Lehet, hogy veszélyben vagy. Ez a ház nem biztonságos – mondta, és a hangja selymesen, szinte hipnotikusan hatott. Kiugrott a vezetőülésből, becsukta maga után az ajtót, és nekidőlt a kocsinak, mint én a kerítésnek.

Ha egy idegen próbálkozott volna ezzel, most torkom szakadtából ordítanék az utca közepén. De egy osztálytársam állt előttem, akivel két éve naponta találkoztam. Ennek ellenére most mégsem bíztam meg benne teljesen, holott eddig sosem bántott, és rosszízű pletykát sem hallottam róla. Korábban ugyanis sosem rángatott a karomnál fogva, és nem lopta el anyám kocsiját. Viszont az agresszív viselkedése ellenére alig pár perce megmentette az életemet. A szívem még mindig a torkomban dobogott a félelemtől, amit odabent éreztem. Az a férfi megtámadta anyukámat és engem. Talán mindkettőnkkel végzett volna, ha Vince és a nővére egy perccel is később érkezik.

– Nem hagyhatom itt az anyukámat – ráztam meg a fejemet.

Vince attól tarthatott, hogy a férfinak a közelben leselkedik egy társa. De akkor az veszélyt jelenthetett anyukámra is.

– A nővérem modora kicsit nyers, de hidd el, tudja, mit csinál. Az anyukád rendben lesz.

Vince idegessége most a kezébe költözött. Az ujjai egy láthatatlan zongora billentyűit verték a kocsi oldalán.

– Azt mondtad, a házban maradni veszélyes. És mégis ott hagytad anyámat?

Vince nem nézett rám, az utat bámulta, és összerezszent, amikor egy ócska autó suhant el mellettünk.

– Az egyik unokatestvérem, Bianka, orvos. Vera őt hívta segítségül. Nem lökhetem be a kocsiba, sérülten. – Visszanézett rám. Elkomorult, és a kimondatlan „de téged igen” szavak ott lebegtek a tompa utcai fényben.

Zajka Zita: A Forrás szava

– Emiatt szerettem volna hívni a 112-t. De Vera ellopta a mobilomat. – A hangom hisztérikusan csengett, mint az osztálytársaimé, amikor bejelenti a tanár a röpdolgozatot.

Meztelennek és védtelennek éreztem magam a telefonom nélkül. Évek óta nem indultam el otthonról anélkül, hogy ne ellenőriztem volna, a zsebemben vagy a táskámban van-e.

– Ígérem, mindent megmagyarázok, ha már biztonságban leszünk. De szeretném, ha mindketten túlélnék ezt az estét. Kérlek, ülj be a kocsiba.

Az utcai világítás tompa félhomályában is láttam a valós félelmet tágra nyílt szemében. A nyáresti szél hidegen fűjt, és libabőrös lettem. Csak sejtettem, milyen veszélyről beszélt, de újra éreztem azt az átható félelmet, amely a hatalmába kerített a házban. A gyomrom görcsbe rándult.

– Velem jössz Livi? – kérdezte nyomatékosan.

Ha most elkezdek visítozni, talán elég hangos lennék, hogy a közvetlen szomszédok felébredjenek. De Vince sportos testalkatát elnézve, kevés esélyt adtam magamnak. Bólintottam. Vince azonnal kinyitotta az anyósülés ajtaját nekem. Lassú mozdulatokkal ültem be mellé, és kapcsoltam be a biztonsági övet.

Vince bedugta a kulcsot, de nem indította be az autót. Visszafojtott lélegzettel nézte a váltót, mintha sosem látott volna olyat. Nem sok bizalmat ébresztett bennem a vezetési képessége iránt.

– Tudsz te egyáltalán vezetni?

Sértődött pillantást vetett felém, majd elhúzta a száját.

– Apukám kocsija automata, szóval nincs *olyan* sok tapasztalatom váltós kocsikkal.

Elnevettem magam. Egy pszichológus biztos bonyolult szakkifejezésekkel magyarázta volna, hogy az este traumatikus eseményei után miért így reagáltam. De egyszerűen csak az egész szituáció nevetségesnek hatott. Vince fiatal kora ellenére úgy beszélt, mintha sok évtizede vezetne automata váltós kocsikat, pedig még jogosítvánnyal sem rendelkezett.

– Eddig az emberrablás aspektus zavart a helyzetben, de mondd, túlélem én az autóutat? – kérdeztem kissé hisztérikusan.

Vince az arcomat fürkészte.

– Öt perc sem lesz az út, nyugi! Túlzás az életed megmentését emberrablásnak nevezni – válaszolta nyugodtan, majd beindította az autót.

Zajka Zita: A Forrás szava

Mentségére legyen mondva, hogy másodszorra már a kocsí nem fulladt le.

– Ha már elrabolsz, elmondhatnád, hogy hova megyünk – javasoltam.

– Áron otthonába. Közelebb van, mint az én házam, és biztonságosabb.

Áron Vince unokatestvére és az osztálytársam volt. A legjobb barátnőm, Betti pedig a kilencedik osztály eleje óta csodálja, ezért Áronról viszonylag sok információval rendelkeztam. Azt is tudtam, hogy Áron az iskolához közel lakott, bár még sosem jártam nála. Amikor Betti egyszer elérte, hogy Áron a mi csoportunkban legyen egy angolóraa készülő projektunka során, Bettinél találkoztunk.

A sötétben a közvilágítás ellenére bizonytalan voltam, hogy a Gesztenyés-kert mellett megyünk-e el, vagy a Csörsz park fáit látom, de felismertem, hogy merre járunk, amikor az Alsóhegyi utcára fordultunk. A mellékutcát, ahol Vince végül leparkolt, burjánzó fák tarkították. A nyári hőség ellenére még a sötétben is üde zöld színben pompáztak.

Megállt az egyik kapu előtt, ahol a kerítés mentén végig magas sövény fedte a rálátást a telekre és a rajta álló házra. Kipattant az autóból, és nekem is kinyitotta az ajtót. Egy hosszú pillanatig azon járt az agyam, hogy vajon udvariasságból tette, vagy hogy könnyebben tudjon magával hurcolni. Aztán arra a konklúzióra jutottam, ha már az életemet kockáztatva beültem mellé a kocsiba, akkor az unokatestvére házába is bemehetek vele.

– Sose akartalak kényszeríteni Livi. Sajnálom, hogy úgy tűnt, hogy bántani próbáltalak. Én tényleg csak meg akartalak óvni. Csak bonyolult a helyzet, és sok idő lett volna nálatok az egészét elmagyarázni. De ígérem, hogy bent mindent megtudsz.

Bocsánatot kért. Bár kissé esetlenül, magyarázkodva tette, mégis jól esett, hogy elismerte, hogy túl agresszívan viselkedett velem. Észrevettem, ahogy a zöld szeme szinte világított a gyér fényben a sok növény között.

– A bocsánatkérésedet csak azután tudom elfogadni, hogy megtudtam, hogy miért is kellett mindez – mutattam rá.

– Amint biztonságban leszünk, minden kérdéssre válaszolok, ígérem.

– Szóval itt lakik Áron? – kérdeztem kíváncsian annak ellenére, hogy még egy kerítés választott el a védett háztól.

A kilógó faágak és a bokrok levelei eltakarták az összes közeli utcátáblát, de valahol a Gellérthegyen kellett lennünk.

Zajka Zita: A Forrás szava

– Igen, a nagynéném lakik itt az egész családjával. Bár Bianka éppen a kiköltözését szervezi, most, hogy már rezidens.

Összerezcent, amikor realizálta, hogy elszólta magát. Remek. Egy frissen felavatott orvost sikerült hívniuk anyukám ellátására.

– Nézd, Bia fiatal kora ellenére remek gyógyító. Tud majd segíteni anyukádnak. – Bár Vince hangja magabiztosnak tűnt, mégsem győzött meg.

Mit tudhatott igazán arról egy tizenhat éves, hogy az idősebb, frissen végzett kuzinja mennyire jó orvos? Feleslegesnek éreztem erről vele vitatkozni, hiszen lehet, hogy Bianka már a házukban vizsgálta az anyukámat. Reméltem, hogy legalább ő hív mentőt, ha tényleg nagy a baj.

– Miért biztonságosabb ez a ház, mint a tied? – kérdeztem a sűrű sövényt bámulva. – Van benne riasztó?

– Kicsit többről van szó – válaszolta Vince. A telek felé fordult, majd a kapuhoz lépett.

Nem hallottam a zár kattánását, ahogy kitárult előttünk a kertkapu, Vince most is átsiklott kulcs nélkül rajta, én pedig szorosan a nyomában jártam. Normális körülmények között emlékeztettem volna, hogy be kell zárni kulccsal magunk után az ajtót, de ezen az estén semmi sem bizonyult hétköznapiak.

A telket sötétség uralta, a sűrű sövénynek köszönhetően alig szűrődött be az utcalámpák fénye. Sehol sem lógott lampion, és mozgásérzékelő lámpa sem gyúlt fel, ahogy megközelítettük a lassan kibontakozó fehér házat. A kétemeletes lapostetős otthon sápadt lidércként bújt meg a fák mögött. A környéken viszonylag kicsik voltak a telkek, mégis egy örökkévalóságnak tűnt, mire átszeltük a fénytelen kertet.

A bejárat ajtóhoz érve Vince úgy puffant a földre, mint egy telepakolt iskolatáska a nap végén, és egy alak tornyosult felette. Én pedig gondolkodás nélkül kezdtem el hátrálni, így a támadó alakja még jobban a sötétségbe vészett. Odafigyelés nélkül menekültem aznap este már másodjára, így a következő puffanást én okoztam, ahogy neki csapódtam a földnek. *Persze, hogy beleakadt a lábam egy gyökérbe. Nem mintha az életem múlt volna azon, hogy el tudjak futni.*

A bal térdembe belehasított a fájdalom, rosszul estem rá, a jobb tenyeremet pedig sikerült lehorzsolnom a térkövön. Korábban nem láttam, de ilyen földközeli nézőpontból felsejlett

Zajka Zita: A Forrás szava

egy kirakott út a kapu és a főbejárat között. Az autóbeálló is ugyanezzel a tarka, narancssárga-piros térkővel lett kialakítva.

- Vince? Te mit keresel itt?
- Biztonságot. De nem találtam.
- Majdnem megöltelek!

A kiabálás távolinak tűnt, bár mindössze pár métert futhattam mielőtt közelebbi viszonyba kerültem volna a pázsittal. A Szigeti család pázsítja a miénkkel ellentétben a kánikulában is zöldellt. Lassan feltápászkodtam, bár a lábam úgy remegett, mint anyukám karácsonyi kocsonyája. Egy részem ösztönösen menekült volna tovább, de a másik felem, már felfogta, hogy félreértés történt. Bárki is támadta meg az ajtóban Vincét, ismerte és nem akarta bántani őt.

- Megsérültél? – Egy férfi beszélt Vincéhez.
- Csak az önérzetem. Hol lehet az a lány, aki utánam jött?
- I-Itt vagyok – szípoztam, ahogy újra, bicegve megközelítettem az ajtót.

A fehér ház a sötétségben tompán világított, ezáltal távoli varázskastélynak tűnt. Sajnos gyerekevő boszorkány otthonaként jelent meg előttem, így unikornisok helyett rémalakokat láttam megbújni a fák mögött. Viszont a férfi ahogy eléggé közel kerültem hozzá, hogy lássam, nem tűnt sem gonosz varázslónak, sem szörnyetegnek.

Körülbelül negyven éves lehetett, és tucatarccal, ritkuló, sötét hajjal és sportos testfelépítéssel rendelkezett. Fekete egyenruhának tűnő ruházatot hordott, emiatt szinte beleolvadt a környezetébe. Amikor kicsit elfordult, hogy felsegítse Vincét, a hátán világított a sárga SECURITY felirat. Valami riasztó megszólalhatott miattunk, és kiküldtek egy biztonsági őr, hogy ellenőrizze a terepet. De ilyen esetben úgy tudtam, hogy a rendőrséget értesíti a cég egyből, mert betörésként kezelik az ügyet. Ráadásul úgy tűnt, hogy már előttünk érkezett.

- Jól vagy? – aggodalmaskodott Vince.
- Egyel kevesebb ember próbál megölni. – Biceenttem az ismeretlen férfi felé.

Ekkor hirtelen megdermedtem, mert megpillantottam a kezében egy tör, A férfi, amikor észrevette, hogy bámulom, a háta mögé rejtette a kezét. Feltehetőleg békítő jelleggel tette, de nem nyugtatott meg.

Zajka Zita: A Forrás szava

– Hiba, hogy itt vagytok, Vince. Apád csalódott lesz, hogy nem követted a Protokollt – a férfi hangja dorgálóan csengett, mint a diákok viselkedésétől lelombozott tanároké.

– Nem éppen a Protokollon járt az eszem – válaszolta hűvösen Vince, majd sóhajtott. – Bianka köpött be minket, ugye?

– Riadót fűjt, igen.

– Remek – motyogta Vince, és jobb kezével a tarkóját dörzsölte. – Akkor mindenki a Központban lesz. Megmondhatod az apámnak, hogy ma este mi itt maradunk. Biztonságos.

– Tudod, hogy mi lenne a procedura ilyenkor. – A férfi hangja éles volt, és a testtartása megfeszült.

– Ez egy védett ház. Ez a lány meg mindjárt pánikrohamot kap, szóval a francba is a Protokollal – mutatott rám Vince.

Biztos az arcomra volt írva, hogy elegendem van mindenből és mindenkiből. Hálásan bólintottam. Elképzelni se tudtam, hogy pontosan milyen szabályokról vitatkoztak, de kimaradtam volna még egy illegális kocsikázásból. Így is túl hosszúra nyúlt már ez az este.

– Őrzöttek közé tartozik? – A férfinak összeszaladtak a szemöldökei és összepréselte az ajkait, ahogy rám nézett.

Igazán reméltem, hogy a tudomon kívül senki sem figyelt meg.

– Nem. Feltételezem, hogy Vadhajtás.

Elkezdtem kuncogni. Eddig ezt a kifejezést csak növényekkel kapcsolatban hallottam, de gondolom olyasmit jelenthetett, mint a fekete bárány. Bármit is értettek alatta pontosan, mindenképpen sértésnek hangzott. Ennek ellenére nem éreztem gúnyolódásnak, mivel Vince újra aggodalmas pillantást vetett rám.

– Rendben, maradjatok. Értesítem az apádat, és itt maradok őrködni. De holnap én viszlek el titeket a Központba, ha megtagadjátok is.

– Oké. Köszönöm – hálásan rámosolyodott az őrre.

Majd felém fordult. – Livi, azt hiszem, hogy jobb lesz, ha most bemegyünk. Mit szólnál egy kis nyugtató kamillateához?

– Egy tea jól esne. Köszönöm.

Kulcsot most sem láttam nála, de belépett a házba és felkapcsolta az előszobában a villanyt. Szó nélkül követtem, de a férfi kint maradt. Egy utolsó pillantást vettem rá, amikor záródott az ajtó. Testtartása feszes volt, és kezében újra ott csillogott a tör. Beleborzongtam a látványba.

Bár csak egyetlen villanyt kapcsolt fel Vince, így is kellett egy kis idő, hogy megszokjam a világosságot a végtelen sötétség után. Az előszobából jól látszott, hogy egy nagy család élt a házban. Nálunk minden cipő elfért a cipőszekrényben, itt viszont a padlót is tarkították. Megakadt a tekintetem szürke nyuszi mamuszon, kopott bőrpapucson és sárga flip-flopon is. Legalább három esernyőt és öt felakasztott kulcsosomót számoltam. Egy pillanatig elidőztem egy kulcstartó előtt, amely egy Pikachut ábrázolt. Vajon melyik testvér szerette a Pokémont? Bettit biztosan érdekelné, ha Áron kedvence lenne.

Körbe szerettem volna tüzetesen nézni, de Vince csak átgázolt a szobán. Mivel ő cipőben ment be, én se vettem le az enyémet. Az előszoba egy tágas nappaliba vezetett, ahonnan balra két ajtó is nyílt. A nappali központi eleme egy világos párkányos kandalló volt, amely most üresen állt. Bár még éjszakára sem hűlt le igazán az idő, mégis úgy éreztem, hogy jót tenne most a ropogó tűz. A tűzifa hiánya ellenére lekuporodtam a kandallóval szemben a süppedős karamell színű bőrlőgarnitúrára. Vince a tőlem jobbra lévő fotelben helyezkedett el az ablak alatt.

– Válaszokat ígértél – emlékeztettem Vincét, amikor csendben maradt.

– Teát is.

Megráztam a fejemet.

– Előbb válaszokat akarok. Utána teázgatunk.

– Gondolkodom, hogy miképpen találhatnám azt, hogy boszorkány vagy anélkül, hogy felpofoznál, vagy azt gondolnád, hogy akkor ideje seprűre pattanni.

– Legyél egy kicsit komolyabb! – csattantam fel. Rendes válaszokat érdemeltem.

Előredőlt, a karját megtámasztotta a térdén és összekulcsolta a kezét, mintha éppen a templompadban imádkozott volna. A feszültség, amely minden porcikájából sugárzott, éles ellentétben állt a korábbi viccelődésével.

– Még sosem kellett elmondanom senkinek sem, hogy *közénk való*. Általában, ha látens képességről van szó, akkor úgy nő fel az ember, hogy tud a varázslatról.

Zajka Zita: A Forrás szava

Közénk való. Beleremegtem a kifejezésbe, amelyet Vince kihangsúlyozott, hiszen egyből Vera vad tekintete és az örökös töre jutott az eszembe. Én nem hasonlítottam egyáltalán rájuk.

– Semmilyen szektának sem szeretnék a tagja lenni – feleltem minden szóval magabiztosabban.

Nem is sejtettem, hogy milyen típusú szekták üzemeltek Magyarországon, de ha az USA-ból már évtizedekkel ezelőtt bejött a McDonald's és Starbucks, egy örült néhány követője is megtelepedhetett itt már régen. Se Vincéből, se Áronból korábban nem néztem ki, hogy az átlagos magyar tizenhat évesektől bármiben is különböztek volna, de úgy tűnik, hogy csak jól titkolták a flúgos családjukat.

Ezentúl szívesen megtartom a kellő távolságot tőlük. Eddig sem lógtunk sose együtt az iskolán kívül, a kötelező csapatmunkákon kívül talán még sosem beszélgettem velük. Szívesen távol tartanám magam a Veres-Szigeti veszedelemtől.

– Nincs szó semmi ilyesmiről. – Vince elmosolyodott, de hiányzott a zöld szeméből a szikra.

– Akkor miről van szó? – kérdeztem türelmetlenül. Vince az üres kandallóra bámult, mintha várta volna, hogy abban a tűz pislákolni kezd.

– Forrásnak nevezzük a természet ősi erejét. A sok katasztrófafilm a cunamikkal meg vulkánkitörésekkel azért létezik, mert nincs veszedelmesebb, mint a természet – kezdte Vince.

– Igen, és? Ennek miköze bármihez, ami ma este történt?

Kiakasztott, hogy Ádámnál és Évánál kezdte a magyarázkodást. Én is tudtam, hogy óvakodni kell a kígyóktól, akik almával kínáltak. Vince felhúzta a szemöldökét, és a korábban hiányzó csillogás megjelent a szemében. Mintha egy kihívást vagy fogadást akart volna nekem éppen ajánlani.

– Ma este egy átkozott lény támadta meg az otthonodat. Nem vacsorát keresett, azt a fajtája sokkal diszkrétebben szokta intézni. Ez célzott támadás volt. Olyanokat támadnak így meg, akikről azt gondolják, hogy Forrásörzök vagy azok leszármazottjai.

Csak pislogtam, ahogy próbáltam felfogni, hogy mit mond. Már az „átkozott lénynél” elvesztettem a fonalat, annyira abszurdan hangzott. Viszont bármi is támadott meg az otthonodban, legbelül sejtettem, hogy több volt egy egy egyszerű betörőnél, aki ki akart

Zajka Zita: A Forrás szava

minket rabolni. Első pillanattól álomszerűnek hatott a támadás, mivel a támadó természetellenesen mozgott.

– Mit értettél a vacsora alatt? – kérdeztem zavartan.

Sejtettem, hogy a támadó nem azért tört be hozzánk, hogy a hűtőnket nyitogassa. Póru is járt volna, mert apukám halála óta anyukám sokkal kevesebbszer főzött. Szóval legfeljebb három napos töltött paprika maradékokat talált volna.

– Ha most erre őszintén válaszolnék, akkor azt hinnéd, hogy szívatlak. Szóval térjünk vissza az elejére. Mint mondtam, a természet ősi erejét Forrásnak nevezzük. Azokat pedig akik ezt képesek felhasználni Forrásörzőnek hívjuk. – Jelentősegteljesen rám nézett. Ezt a furcsa kifejezést az előbb a vacsora említése után már használta.

– Azt mondtad, hogy az... az a lény azt gondolta, hogy a családom ilyen Forrásörző, ugye? Na, de mi az?

Bólintott.

Szerintem kifejezetten szekta problémának hangzott az egész, bármennyire is tagadta Vince.

– Ez csak egy a sok névből, amit valaha használtak ránk. Különböző kultúrákban kicsit más szerep jutott a mi fajtánknak. Táltos, sámán, javasasszony, boszorkány – olyan személyek, akik képesek voltak a természet energiáit valami természetfelettre használni.

Ha egy idegen tartott volna nekem kiselőadást arról, hogy valamiféle sámánnak születtem, akkor a pszichiátria felé irányítottam volna. Úgy, hogy egy osztálytársam tette egyből az jutott eszembe, hogy ez valami átverés, amivel szeptemberben menőzni akar a többiek előtt.

– Teljesen hülye vagy! Gondolod, hogy elhiszem neked, hogy mindketten mágikus képességekkel rendelkezünk? Kivel fogadtál? Áron is benne van, ugye? – Felpattantam a kanapéról.

– Ő is Forrásörző – válaszolta Vince egyszerűen.

– Miért szórakozol velem? – Vince fotelje elé léptem, és szürosan néztem rá.

– Nézd, ha velem van bajod, akkor más is elmagyarázhatja a dolgot. Kimehetsz, megkérdezheted az őrt. De te akartad, hogy legyek veled őszinte azzal kapcsolatban, hogy mi történt ma.

Zajka Zita: A Forrás szava

Farkasszemet néztünk. Én pislogtam először, míg Vince kitartóan bámult engem. Ha csak szivatott, akkor azt minden büntudat nélkül tette. Nagy lendülettel megfordultam, majd fel-alá járkáltam összefont karokkal a fotelje előtt, mintha éppen felvázoltam volna nyomozóként egy krimi végén az ügy megoldását.

– Tegyük fel, hogy elhiszem neked, hogy léteznek mágikus erővel rendelkező emberek. Lénynek hívtad a támadót. Mit értettél alatta? – Hirtelen megálltam előtte. Ha csak egy mese volt az egész, akkor feltételezhetően néhány kereszkérdés is elég, hogy elvérezzen a története.

– Eredetileg csak a Forrásörzők léteztek, mint természetfeletti erővel rendelkező emberek. Nem is jó szó ebben az esetben a természetfeletti azonban, mert a Forrásörzők eggyek a természettel, annak az őrzői vagyunk – magyarázott Vince olyan átéléssel a hangjában, mint ahogy egy hithű ember szokott beszélni vallási témákról. Vagy a színművészetire kellene mennie, vagy igazat mondott. Alig tudtam eldönteni, de a története mindenképpen hihetetlennek tűnt.

Beleborzongtam az ötletbe, hogy létezik varázslat. A Harry Potter-könyvek szeretették meg velem az olvasást, ahogy mostanra már emberek milliói is ezt elmondhatják magukról. Sajnos azonban ha a mágia létezik is valamilyen formában és a családomnak köze van hozzá, esélytelen, hogy kései felvételt nyerjek a Roxfortba. Vince ugyanis nem külföldi, mágikus bentlakásos iskolában tanult, hanem a Ménesi úton.

– Szóval a magukat fához kötöző hippik varázslók?

Nehezemre esett elképzelni, hogy milyen más módon lehet a mai világban őrizni a természetet.

– Egy részük.

Na, ez beindította a fantáziámat. A sivár világ, amit eddig ismertem új színekben tündökölt. Hirtelen szinte beleszédültem az ötletekbe. Így visszaültem a kanapéra, de a tekintetemet továbbra is Vincére szegeztem.

– Ó, Greta Thunberg is Forrásörző? – érdeklődtem, ahogy eszembe jutott a fiatal aktivista, akiről folyton cikkeztek.

– Nem tudok róla, hogy az lenne – vontam meg a vállát. – De lehetséges. Sok Forrásörző akár magasabb kormányzati pozíciót is kivív magának.

– Gondolom könnyen megy, ha az embernek varázsereje van.

Zajka Zita: A Forrás szava

Vince mosolyogni kezdett.

– Sajnos a rossz hírek hozója is én leszek. Bármit is képzelsz a varázslatról, másmilyen a valóságban. Ha pálcákkal vívott látványos fényhatásokkal kísért varázspárbajokon járnak máris a gondolataid, akkor ki kell ábrándítsalak. Sokkal – *természetesebb*.

Természetes. *Hogy lehet a mágia, egy természetfeletti erő, természetes?* Összeprésem az ajkamat.

– Akkor mutasd meg, hogy milyen! Gyorsan meggyőzhetnél a varázserődről és a Forrásörzök létezéséről – javasoltam.

Vince felhúzta a szemöldökét, majd fanyar mosollyal odavetette nekem:

– Egy vámpír támadt meg, és még most sem hiszed el, hogy léteznek természetfeletti erők?

Én viszont csak bambán meredtem magam elé. Az agyam leállt a „vámpír” szónál. Sajnos nehezebb újraindítani, mint egy számítógépet. Bár ez a feladatkezelő szintű szituációnál jóval súlyosabbnak bizonyult. Teljes kékhalál.

– Szóval visszatérve az eredeti kérdésedre, miután kicsit elkalandoztunk, átkozott lényeknek hívjuk azokat a teremtményeket, amelyek a Forrásörzök hibájából léteznek, mint a vámpírok.

Elkezdtem hisztérikusan nevetni. Erre Vince felpattant a fotelból.

– Gondolom, hogy ideje annak a kamillateának.

Eltűnt az egyik ajtó mögött, amely a konyhába vezethetett, de a helyemen maradtam. Hátradőltem, megengedtem végre magamnak, hogy egy másodpercre ellazuljak, és belesüppedtem a kanapéba. Az agyam pár percre gyakorlatilag felmondta a szolgálatot, de az is lehet, hogy elaludtam. Annyi biztos, hogy úgy éreztem, hogy egy másodperc telt mindössze el, de Vince a kezében két csészével bukkant fel előttem.

A kanapé előtt fekvő kávézóasztalra rakta a gőzölgő teámat, majd leült a korábbi helyére a saját bögréjével. Elmosolyodtam, amikor ráismertem az eredeti három kezdő pokémonra a csészéken. Ezután hirtelen újabb pánikroham fenyegetett. Mi van, ha léteznek ilyen lények is? A képet bámulva azonban megállapítottam, hogy egy Bulbasaurt elfogadnék. A négylábú zöldbimbós szörnyecskét kifejezetten édesnek tartottam.

Zajka Zita: A Forrás szava

– Még mindig nem mutattál semmilyen varázslatot. Honnan tudhatnám, hogy bármi, amit elmondtál, az igaz? – csattantam fel hirtelen.

Valami automatikus védelmi mechanizmusa az agyamnak okozhatta a hirtelen haragomat, ahhoz hasonlóan, ahogy a gyász első szakasza a tagadás, amelyet a düh követett.

– Az én mágiám nem túl látványos. De már többször láttad, ahogy használom. Feltűnt, hogy minden ajtót kulcs nélkül nyitottam? – kérdezte majd ráfűjt a teájára.

A bögre, amit a kezében tartott fehér volt és a Harry Potter könyvekből ismert roxfordi címer díszítette. Megláttam az eredeti angol nevéből eredő jellegzetes H betűt rejtő pajzsot, amelyet a négy iskolai házat jelképező állat vett körbe. Szólásra nyitottam a számat, de gyorsan összetört minden álmom, mert Vince nevetni kezdett.

– Nem igazi természetesen. Bár, ahogy vesszük. A bátyám hozta Londonból szuvenírként egy hivatalos boltból, szóval mondhatni eredeti – válaszolta vigyorogva.

– Tudtam, hogy csak egy rajongói tárgy. Csak meglepett, hiszen azt állítod, hogy varázsló vagy – védekeztem.

– Forrásőrző – javított ki automatikusan.

– Anyukám kocsikulcsát elloptad – villant be hirtelen. – Miért nem varázsoltál, ó nagy *Forrásőrző*?

– Biztosra akartam menni. Gondolhatod, hogy sosem próbálkoztam autólopással. Feltételezem, hogy legalább ki tudnám nyitni a kocsit, de lehet, hogy kell a kulcs az indításhoz. Ki kell majd próbálnom.

Én csak pislogtam. Éppen ötletet adtam neki autólopáshoz? Vajon ez bűnrészességnek számít?

– Apukámét próbálnám csak elindítani kulcs nélkül – tette hozzá gyorsan.

– Szeretnék még varázslatot látni.

Meggyőzőbb bizonyítékra vágytam, minthogy a válla fölött megpillantottam, ahogy ajtókat nyitogat. Ez messze alulmúlta a Houdini-féle szabadulási mutatványokat. Az illuzionistára gondolva egyből felmerült bennem a kérdés, hogy vajon Houdini Forrásőrző volt-e. Már nyitottam a számat, hogy megkérdezzem Vincét, de aztán inkább becsuktam. Ha most elterelem a beszélgetést más ismert mágusokra, akkor lehet, hogy be kell érnem ennyi varázslattal.

Zajka Zita: A Forrás szava

Vince a teáját szűrőszőlgette, és a bögre fölött hosszasan engem tanulmányozott.

– Idd meg a teát!

Olyan lendülettel kaptam fel a csészét, hogy épphogy nem folyt ki, de veszélyesen megdőlt. A csésze gyengéd meleget és kellemes gyógynövény illatot árasztott magából. Amikor beleittam éreztem, ahogy a méz édessége és egy csepp fanyar citromlé kihangsúlyozta a kamillatea lágy ízét. Minden korttyal egy kicsit nyugodtabbnak éreztem magam. Egy pár percig mindketten szótlánul élveztük a teánkat, aztán majdnem egyszerre tettük le az asztalra a csészéket.

– Utálom a kamillateát, csak hogy tudd. De köszönöm szépen. Most nagyon jól esett – hálálkodtam őszintén.

Vince rám mosolygott.

– Őszintén megleptél. Megúsztad ájulás és pánikroham nélkül, és a mai események után még több varázslatot akarsz látni, nem pedig soha többé egy szót sem hallani a témáról. – Megrázta a fejét, mintha nehezére esne elhinni, hogy nem rohangászom fel-alá a házban sikítózva.

Vállat vontam.

– A pszichológusom szerintem azt mondaná, hogy még a tagadás fázisnál járok. Alig fogtam fel bármit is igazán az estéből. Reggel mindenképpen azt fogom gondolni, hogy csak rosszat álmodtam.

Megértően bólintott.

– Van egy vendégszoba a házban, ott mindjárt megágyazok neked. Kérlek, ne gyilkolj meg álmodban – viccelődött.

Bizonytalanul körbenéztem az ismeretlen nappaliban. Újra megakadt a tekintetem a kandallón, amelynek a párkányán számtalan családi fotó foglalt helyet. Felálltam, és oda sétáltam a képkeretekhez. Egy halom vigyorgó gyerek nézett vissza rám a képekről, újszülöttről egészen ballagásig minden korú. Kissé zavarba jöttem, amikor észrevettem egy képet, amelyen egy vörös hajú és egy sötét göndör hajú fiú, mindössze hat év körüliek, álldogált egymás mellett foci felszerelésben. A sötéthajú kisfiúnak az izzadt fürtjei belelógtak a szemébe, eltakarva azt, de így is tudtam, hogy zöld a színe. Felismertem ugyanis a képen Vincét az unokatestvérével, Áronnal.

Zajka Zita: A Forrás szava

– Más biztosan nem fog jönni? Tényleg jó ötlet, ha itt alszom? Mi van az anyukámmal? Felhívhatom legalább? Ő hol éjszakázik?

A kérdéseim cunamiként taroltak le engem és Vincét is. Riadtan nézett rám, mintha azt várta volna, hogy oxigénhiánytól elájulok. Miután vettem egy nagy lélegzetet, ő is megkönnyebbülten sóhajtott.

– Mostanra biztos vagyok benne, hogy az egész családom tudja, hogy itt vagyunk. Az anyukádat a Központba vitték, és én pedig megígértem már, hogy holnap téged is elviszlek oda. Jobban fogsz itt aludni, mint egy titkos Forrásőrző centrumban, amelyben nyüzsögnek a készenlétben álló emberek.

– Sehol se tudnék ma aludni – válaszoltam őszintén.

Vince erőtlenül bólintott.

Ez nem a gondtalan álmok éjszakája lesz egyikünk számára sem.